

aut quid ab vnitare differet? Item, vnitatis prior dualitate: perempta nanque perimitur dualitas. Ideam igitur, ideæ necesse est eam esse, cum prior idea sit, ac priorem factam fuisse: ex aliquo igitur. In determinata enim dualitas, dualitatis efficiens erat. Item, aut finitum, aut infinitum necesse est numerum esse: numerum enim separatim faciunt: quare non est possibile, non esse horum alterum. Et quidem quod infinitum esse non contingit, patet. Infinitus enim, nec par, nec impar est. Generatio verò numerorum, aut imparis numeri, aut paris semper est. Cum enim vnum hoc non cadat in parem, impar efficitur. Cum verò hoc modo dualitas incidat in eum, qui ab vno duplicatur, sit quidem imparium alius par. Item, si omnis idea alicuius est, numeri verò ideæ sunt, infinitus quoque numerus erit alicuius vel sensibilem, vel alicuius alterius idea: quamuis nec secundum positionem, neque secundum rationem contingit, ita tamen ordinantur ideas. Quod si finitus, vsquequo? Hoc enim dici oportet, non solum, quod est, verum etiam propter quid est. At verò si numerus ad denarium vsque, vt quidam aiunt, primò quidem citò deficient species: puta si ternarius est homo idealis, quis numerus erit idealis equus? Etenim ad denarium vsque numerus est idealis, ideo necesse est, quosdam eorum numerorum in eis esse. Hi enim, substantiæ, idæque sunt. Attamen deficient, si species quidem animalis excedent. Simul autem constat, quod si hoc modo ternarius idealis homo sit, & cæteri quoque ternarij, cum similes sint, qui in eisdem numeris sunt: quare infiniti homines erunt, aut vnusquisque idealis homo, si vnusquisque ternarius idea est? aut si non, saltem homines. Et si minor pars sit maioris, qui ex his combinabilibus vnitatibus est, quæ in eodem sunt numero. Sin si alicuius idea sit ipse quaternarius, veluti equi aut albi, homo erit pars equi, si homo dualitas sit. Absurdum item est, denarij quidē ideam esse, vndenarij autem non, neque sequentium numerorum. Item, & sunt, & sunt quædam, quorum species non sunt: vnde qua de causa non sunt illorum species? non sunt ergo species causæ. Item, inconueniens est, si numerus vsque ad denariū magis quid ens, & ipsius denarij species, tametsi huius quidē nō sit generatio tanquā vnus, illius tamen sit. Tentā autem tanquā si is, qui ad denariū vsq. est, perfectus numerus sit: generat porro, quæ sequitur,

A ἢ τὴ διότι τῆς μονάδος; ἢ τὸ θεωρεῖται ἢ μὴ τῆς τῆς δυάδος. ἀνεργουμένης γὰρ ἀναρρεῖται ἢ δυάς. ἰδέα οὐκ ἰδέας ἀναρχόμεν αὐτῶν ἔστι, θεωρεῖται οὕτως ἰδέας, καὶ θεωρεῖται θεωρεῖται ἐν πινουσῶν. ἢ γὰρ ἀόριστος δυάς, δυάτοπος ὡς ἐπὶ ἀνάγκη, ἢ τὸ ἀπειρον ἔστι τὸ ἀεὶ μὴ, ἢ περὶ αὐτῶν ἄριστον γὰρ ποιούσιν τὸν ἀεὶ μὴ. ὡς οὐχ οἷον τὸ μὴ οὐχ ἔστι τούτων

B θεάτερον ὑποαρχῶν. ὅτι μὴ τὸν αὐτὸν ἀπειρον ἐκ ἐκείνου, δηλον. οὐτε γὰρ ἀπειρὸς ὁ ἀπειρὸς ὅστις, οὐτε ἀπὸς. ἢ ἢ ἡμεῖς ἔστι ἀριθμῶν, ἢ ἀπειρὸς ἀριθμῶν, ἀπὸ τοῦ ὅστις αἰεὶ ὡς μὴ πᾶσι ἐνὸς ἐκ τῶν ἀπὸν πίπτοντος, ἀπειρὸς ὡς ὅτι τῆς μὴ δυάδος ἐμπιπτούσης, ὁ ἀφ' ἐνὸς διαπλασάζομενος ὡς ὅτι ἔστι ἀπειρὸς, ὁ ἀλλος ἀπὸς. ἢ ἐπὶ ἐπὶ πᾶσι ἰδέα πινός, οἷον ἀριθμοὶ ἰδέας, καὶ ὁ ἀπειρὸς ἔστι ἰδέα πινός, ἢ ἔστι αἰσθητῶν, ἢ ὁμοῦ πινός. καὶ οὐτε ἐπὶ τῶν ἐκείνων ἐκείνου, οὐτε ἐπὶ τὸν λόγον. ταῖσι οὐκ οὐτὰ ταῦτα ἰδέας. εἰ ἢ περὶ αὐτῶν, μέγιστος; τὸ γὰρ εἶναι λέγεσθαι, οὐ μόνον ὅτι, δηλὰ καὶ διότι. δηλὰ μὴ εἰ μέγιστος; διεκείσθαι ὁ ἀριθμὸς, ὡς ἀπὸ πινός φασί, θεωροῦν μὴ ταῦτα ὅτι ἐπὶ τὰ εἶδη. ὅτι εἰ ἔστι ἢ πινός αὐτοαἰθρῶπος, τίς ἔστι ἀριθμὸς αὐτοῦ πινός;

D αὐτὸ γὰρ ἔλαττος ἀριθμὸς, μέγιστος διεκείσθαι. ἀνάγκη δὴ ἔστι ἐν τούτοις ἀριθμῶν πινός ἔστι. οὐσίαι γὰρ καὶ ἰδέαι οὐσίαι. ἀλλ' ὁμοῦ ὅτι ἐπὶ τὰ εἶδη, ὅτι ἐπὶ τῶν αὐτῶν γὰρ ἡδὴ ὑποαρχῶν. αἶμα ἢ δὴλον, ὅτι εἰ οὕτως ἢ πινός αὐτοαἰθρῶπος, καὶ εἰ ὁμοῦ πινός. ὁμοῦ γὰρ ἐν τῶν αὐτῶν ἀριθμῶν. ὡς ἀπειρὸς ἔστιν αἰθρῶπος. εἰ μὴ ἰδέα ἐκείνου πινός, αὐτοῦ ἔλαττος αἰθρῶπος. εἰ ἢ μὴ, ἀλλ' αἰθρῶπος γὰρ καὶ εἰ μέγιστος ὁ ἐκείνου πᾶσι μέγιστος, ὁ ἐκ ἑστέως συμβλητῶν μονάδων, ἔστι ἐν τῶν αὐτῶν ἀριθμῶν. εἰ δὴ ἢ περὶ αὐτῶν ἰδέα πινός ὅστις, ὅτι ἔστι ἢ λευκοῦ, ὁ αἰθρῶπος ἔστι μέγιστος ἔστι, εἰ δυάς ὁ αἰθρῶπος. αὐτοῦ ἢ καὶ τὸ τῆς μὴ δυάδος ἔστι ἰδέαν, ἐκείνου ὅτι μὴ, μὴ δὲ ἔστι ἔχουμένη ἀριθμῶν. ἔστι ἢ καὶ ἔστι καὶ γίνονται ἔστι καὶ ὡς εἶδη ὡς ἔστι. ὡς ὅτι διὰ τὸ οὐ κακίαν εἶδη ὅτι ἔστι ἀπὸ αὐτῶν τὰ εἶδη ὅστις. ἔστι αὐτοῦ εἰ ὁ ἀριθμὸς ὁ μέγιστος τῆς διεκείσθαι, μέγιστον πᾶσι ἐκείνου αὐτῶν τῶν διεκείσθαι. καὶ οὐ τῶν ὡς ἔστι ἡμεῖς ἐκ ἐνός, ἢ δὴ ὅτι περὶ αὐτῶν, ὡς τῶν μέγιστος τῶν διεκείσθαι πινός ὅτις ἀριθμῶν. γίνονται γὰρ τὰ ἐπὶ μὴ, ὅτι τῶν